

Peter Hicinger.

(Spisal J. Benkovič.)

(Konec.)

III.

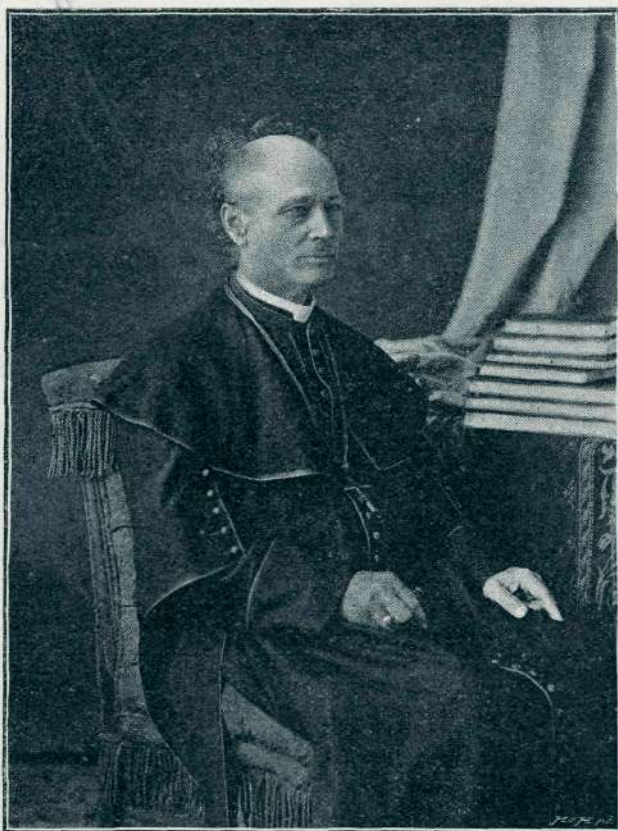
O Hicingerju velja v polnem pomenu izrek: „nomen — omen!“ Bil je v resnici vroč, ognjevit, nagel mož, ki je hitro mislil, sodil in delal; vse to pa z nekim ognjem, ki je mnogokrat škodil, največjemu samemu.

Kakor mu je bila živa beseda resna in trda, tako je bilo tudi njegovo pero izredno ostro in pikro. Ni čuda, da je mnogokdaj naletel na odpor. Prvo peresno prasko je imel 1. 1848. Hujše se je spoprijel leta 1850. s Trdino in Cegnarjem v razgovoru o slovenskih pesnikih.

Najljutejši nasprotnik mu je bil Levstik. Udarila sta se v „Novicah“ leta 1858. Levstik je objavil izboren svoj spis: „Napake slovenskega pisanja“, s katerim je vzbudil občno pozornost in postavil slovenski slovnici temeljna pravila. A ta jezikoslovni radikalizem mladega Levstika je hudo užalil dr. Bleiweisa in druge stare pisatelje. Bleiweis je naprosil Hicingerja, naj mu odgo-

vori in pobije njegove dokaze. Le-ta je res kmalu nato objavil „Nekoliko kritike“, kateri je dr. Bleiweis dostavil dolgo zbadljivo opombo, češ, Slovenci nismo še zreli za ostro kritiko, ki vse le zanika in izpodbija. „Dokler bomo — tako piše

— pisatelje naše in bukve naše lahko na prste šтели, ni še čas za tisto kritiko, ki bolj sovraži, kakor ljubi, ki bolj odganja, kakor vabi. Dokler kritikarji naši ne bodo nič drugega vedeli, kakor le gramatiko gosti in germanizme grajati, ali k večjemu le „per Bausch und Bogen“ kaj psovati, kar ni ravno po njih godu, bodo malo bravecev imeli, in ves njih trud bo, gledé na slovstveni blagor, le malo teka imel. Abecednih vojsk in pa gramatičnega kavsanja smo že toliko toliko

Josip Juraj Strossmayer.

imeli, da se nam naši bratje Slovani res smejati morejo. Če beremo druge časnike slovanske (in časniki veljajo za navadno merilo stopnje, na kateri se znajde jezik katerega naroda) in jih primerjamo z našimi slovenskimi, smemo ponosno reči, da nismo